

MISSZIÓI MAGAZIN

2001

5. szám

Átvilágított élet

**„Zúzódások
és sebek
tisztítanak meg”**

**Daltulajdonos
közvetéz**

**Nyelvrokonaink
Piliscsabán**

Jövevénymisszió

**Benáresz –
a „szent” város**

**Jézus
a dzsungel
pásztorá**

„AZ EGEK HIRDETİK ISTEN DICSŐSÉGÉT ...”

(ZSOLTÁR 19,2)

Átvilágított egyház

Csalódást kell okoznom azoknak, akik valami pikáns egyházpolitikai írást remélnek a fenti cím láttán. Magam részéről szomorúnak tartom, ha az egyháznak, illetve egyes szolgálainak a hi-telességét állami dokumentumokkal szükséges igazolni...

Viszont hiszem és vallom, nemegyszer személyesen is megtapasztaltam, hogy Isten igéje valóban át tud világítani, ahogy a zsol-táros fogalmaz „Az Úr a szívek és vesék vizsgálója...” (Zsoltár 7,10)

Ebből a szempontból is hallatlanul izgalmas olvasmány az első egyház- és bibliatörténet, az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyv. Idézzük föl például a 10. fejezetet, Péter és Kornéliusz találkozását. Az őszinte tudósításból kitűnik, hogy a missziói lel-kület sohasem természetes, nem valamiféle velünk született, ge-netikailag belénk kódolt örökség. Bizony Péterről, a Kősziklá-ról, aki főleg katolikus testvéreink számára szinte az egyház szimbóluma, kiderül, hogy eredendően tele van előítéletekkel, gátlásokkal.

Isten komoly nevelőmunkájára van szükség, hogy a kőszikla kemény szíve meglágyuljon, megnyíljon és valóban apostollá, az-az küldötté váljék, aki zsidó létére, kész elfogadni egy római százados meghívását. Szükség van a mennyei látomásra („vizu-ális oktatásra”) és a határozott tanításra, hogy Péter átlépje sa-ját önző világának korlátait és világosan megfogalmazza a min-den missziói munka alapfeltételét jelentő felismerést: „Isten meg-mutatta, hogy egyetlen embert se mondjak szentségtelennek vagy tisztá-talannak... Most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli őt és igazságot cselekszik.”

„Most kezdem igazán megérteni...” – imponáló ez a józan sze-rénység. Péter nem szégyelli, hogy még mindig nehézfejú és ne-

hézszívú tanítvány, akiknek tanulnia kell Urától. A missziói szol-gálatban soha nem lehet záróvizsgát tenni. A Mester újabb és újabb kihívások elé állít, Ő mindig előttünk jár, s újra meg újra meglep minket határtalan fantáziájú szeretetének minden gátat elsöprő gazdagságával. Itt is Ő készíti az utat. Már akkor ott van Kornéliusz házában, amikor Péter még szentnek vélt irtózáttal tartja magát távol a pogányok tisztátalan világától... De Isten igéje átvilágítja az apostol életének megkötözöttségeit, és nem-csak precíz diagnózist ad a beteg állapotáról, hanem felkínálja a Lélektől átforrósított Ige görcsoldó, terápius erejét. Meghall-gatásra talál a pünkösdi ének könyörgése: „Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel...”

Rávilágít ez történet arra a halálosan veszélyes kísértésre, mely reálisan fenyegeti a mindenkori egyházat és népét. Ha csak önmagunk megmentésével, szent hagyományaink és saját vélt tisztaságunk megőrzésével vagyunk elfoglalva, akkor nem tud használni minket a Misszió Ura.

Ugyanakkor rávilágít ez a történet arra a szenzációs tényre is, hogy a Misszió kezdeményezője, mozgósító végrehajtója, maga az élő Isten. Az Ő szava és Lelke átvilágíthatja ködös elménket és önző, sötét szívünket. Ennek nyomán, bárcsak minél többen tudnánk együtt vallani az apostollal: „Most kezdem igazán megérteni...”

Akik pedig szívesen helyeznék életüket több órára is az Ige gyógyítóan átvilágító fényébe, azokat szeretettel hívjuk és várjuk az idei országos evangélizációra, melynek meghívóját ezúton is „kézbesítjük”. A Deák téri személyes találkozás és viszontlátás reményében búcsúzom:

Gáncs Péter

ORSZÁGOS EVANGELIZÁCIÓ

2001. október 13.
10-16 óráig, Bp. Deák tér

ÁTVILÁGÍTOTT ÉLET

küldetésünk buktatói az ige
gyógyító fényében

- 10:00 Bevezető igeszolgálatok: Isteni átvilágítás és terápia három menetben:
Apostolok Cselekedetei 10,
1-8 – Kis János, kerületi missziói lelkész
9-16 – Bence Imre, kerületi missziói lelkész
17-23 – Baranyay Csaba, kerületi missziói lelkész
- 11:00 Előadás: Kiaknázatlan erőforrásaink
– a keresztség, a gyónás és az úrvacsora – Dr. Fabiny Tamás docens
- 12:00 Ebédszünet (az Országos Egyház szerény vendéglátást biztosít)
- 13:00 Csoportbeszélgetés saját korlátainkról és bűneinkről – ApCsel 10, 24-33
- 14:30 Három rövid interjú illetve bizonyágtétel a nap témájáról
- 15:00 Záró úrvacsorai istentisztelet: „Most kezdem megérteni...”
– a misszió távlatai
ApCsel 10,34-48 – igehirdető: Gáncs Péter országos missziói lelkész
Közreműködik: a győri Soli Deo Gloria együttes és az érdi énekkar

TÖBBEK KÉRÉSÉRE ...

ezentúl az MM minden számában
közljük a lap
nyomdai előállítási költségét.
Ez tehát nem vételár, az újságnak
változatlanul nincsen hivatalos ára.
Csupán tájékoztatni szeretnénk
mindazokat, akik adományaikkal
segíteni tudják és akarják
lapunk munkáját, a misszió szolgálatát.
Köszönjük!

Jelenleg egy példány 193 Ft

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata * 6. évfolyam 5. szám *
A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. – levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 –
Tel./fax: 400-3057 – e-mail: evmis@mail.mtav.hu * ISSN 1419-1563 *
Felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter, szerkesztő: Kőháti Dorottya, *
Tipográfia és nyomtatás készült a Plantin Kiadó és Nyomda Kft-ben. Felelős vezető: Gollob Józsefné *
Címlapkép – A hollóközi vár (Gáncs Péter)

„Véneitek álmokat álmodnak...”

IV. rész.

A MISSZIÓI FELELŐSSÉG ÉBRESZTŐJE: WIMMER GOTTLIEB ÁGOST

A magazinunkban legutóbb ismertetett skót misszió nem maradt hatás nélkül hazánk evangélikus közösségeiben. A püünködsdi lélek lángját a nyugati határvidék sokoldalú prédikátora vitte tovább.

Az 1793-ban Bécsben született *Wimmer Gottlieb Ágost* már kilenc évesen árvaságra jutott. A Felvidék városaiban folytatta középiskolai tanulmányait. Özvegy édesanyja kívánságára teológiai hallgatónak iratkozott be Sopronba. Ott együtt tanult többek között *Haubner Mátéval*, Dunántúl későbbi neves püspökével. 1818-ban a mai Burgenland területén fekvő *Felsőlövő (Oberschützen)* lelképásztora lett. Gyülekezetének népét naplója szerint akkor „*vad ivászat és erkölcsatlenség jellemezte, minden mezei munka az asszonyokra hárult.*”

Ekkor ébredt fel benne a belmissziói felelősség: egy „*keresztény mintagyülekezet*” (Mustergemeinde) létrehozását tűzte ki céljául. Igehirdetéseinek központja egyre inkább a kereszten embertársaiért meghalt és feltámadott Jézus Krisztus lett. 1823-ban imádságos könyvet adott ki, néhány évre rá pedig a gyülekezet megújítása érdekében új liturgiát vezetett be.

Ráébredt arra is, hogy nemcsak lelki, hanem gazdasági téren is segítenie kell hívein. 1840-ben sikerült a községet kiváltania a *Batthyány grófok* feudális uralma alól, így *Felsőlövő* szabadfalva (Freigemeinde) lett. Megreformálta a közoktatást is: a herrnhutiak anyagi segítségével előbb népiskolát, majd tanítóképzőt létesített.

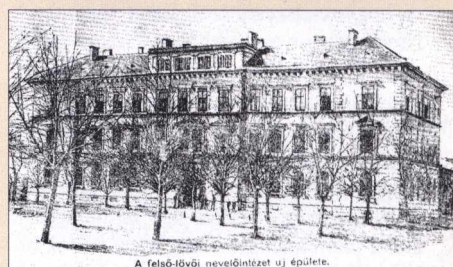
A falu konzervatív körei azonban ellene voltak újításainak és feljelentették *Kis János* püspöknel. Önálló, makacsnak vélt és céltudatos irányítását a püspök sem nézte jó szemmel, annál is inkább, mivel újításaira nem kért előzetes engedélyt a felsőbbesgtől. Ugyanakkor pietista beállítottsága is szállka volt a racionalista egyházvezetés szemében.

Egy időre el kellett hagynia *Felsőlövőt* és a Pozsonyhoz közeli *Modor* lelkésze lett. Itt hű lelki támaszra talált *Bauhofer György* és *Christóffy István* személyében, akik megismertették a pozsonyi országgyűlésen gyakran megforduló *Mária Dorottya* nádornéval. Az ott töltött két esztendő döntő hatással volt további munkájára. Összekötetésbe került a Bázeli Misszióval, amely a külmisszió felé irányította figyelmét. Amikor visszatérhetett *Felsőlövőre*, egy missziói lelkületű gyülekezetet tudott megszervezni. A Bázeli Missziótól ötszáz darab traktátust kért, amelyet szét akart küldeni az ország különböző részeibe. „*Ez a traktátus szóljon a pogány népek nagy nyomorúságáról, amelybe pogány voltuk miatt sülyvedtek.*” – írta. 1845-ben egyesületet alapított, amelynek célja a bel- és külmisszió előmozdítása, élesztése és segélyezése volt.

Wimmer minden eszközzel elő akarta tehát mozdítani a missziói felelősség ébresztését. Külön tervet készített a misszionáriusok képzésére: szerezzenek minél több gyakorlati ismeretet, sajátítsák el még a gyógyszerészet és a sebészet alapelemeit is. Fontosnak tartotta, hogy szellemi és lelki felkészítésük mindenestől biblikus legyen. Felismerte, hogy a zene és az ének is jó segítő eszköz a még vad népek megszelídítésére és az Úr köré való összegyűjtésre. A misszió módszertani könyvének tartotta az Apostolok Cselekedeteit: „*Krisztus missziói parancsa mellett az Acta könyvében találjuk meg a missziói tevékenység hű tükörképét*” – írta.

Wimmer az 1848-as forradalom és szabadságharc során Kossuth lelkes híve, majd külföldi követe is lett. A Bach-korszak viharos éveiben vitt legendás politikai szerepének ismertetése túlhaladja lapunk kereteit. Azt azonban tudnunk kell, hogy missziói magvetése nem volt hiábavaló. A *felsőlövői iskola* növendéke, Wimmer iratainak lelkes olvasója, *Böhm Sámuel* egyházunk első, togói misszionáriusa lett. Róla következő számunkban olvashatunk.

Fabiny Tibor

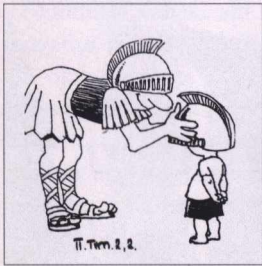

A felsőlövői nevetőintézet új épülete.

Ha megkérdezzük lelkipásztorokat és gyülekezeti munkásokat, hogy mi a legmegterhelőbb a szolgálatukban, sokszor azt a választ kapjuk, hogy a magányosság. Mintha Isten egyedül hagyta volna őket a szolgálatban segítség nélkül, és amikor igazán képtelenek valamit elvégezni egyedül rádöbbennek, hogy nincs körülöttük senki, aki kész és képes volna hathatósan segíteni. Az ilyen helyzetek és életérzés elkerülése érdekében szeretnék mindenkit bátorítani ebben a kis írásban, hogy próbáljon meg újra másokat is bevonni a szolgálatába.

Akadályok

Természetesen mind a lelkipásztorok, mind a gyülekezeti tagok részéről komoly akadályok vannak.

Még hosszan sorolhatnám a kifogásokat, de most inkább figyeljünk Pál apostolra, hogy ő hogyan állt ehhez a kérdéshez:

„Te azért fiam, erősödj meg a kegyelem által Krisztus Jézusban. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.” 2. Tim 2,1-2

Pál a bizonyoságtévőknek négy generációját tekinti át.

Amit én általában hallok az egészen más. Én vagyok, aki mindezt csinálom a gyülekezetben, és fogalmam sincs mi lesz, ha én már nem tudom folytatni a szolgálatot. Vagy: én átadtam a feladatomat letettem a terhet, most már mások következnek én meg tettem, ami tőlem telt. Mindezek ellenére úgy gondolom, nem mondhatunk le mások bevonásáról a szolgálatba, mert ez minden tekintetben súlyos veszteséget okozna.

elkötelezték magukat a szolgálatra. Ha ilyenekkel akarunk foglalkozni, sok családdra kell felkészülnünk.

☞ *Legyen ideje a szolgálatra.* Akinek két munkahelye is van, vagy nagy családja és más szolgálata, akármilyen lelkiismeretes, megbízható ember is legyen, annak csak konfliktusforrás és probléma lesz a szolgálat, amivel megbízunk. Szinte minden közösségben vannak olyanok, akik pedig attól szenvednek, hogy sokkal több időt tudnának szánni a gyülekezetre és a szolgálatra, de senki nem kéri meg őket.

☞ *Tanítható, formálható legyen.* A mindent jobban tudó emberek főleg saját elképzeléseiket akarják megvalósítani és nem a gyülekezet célkitűzéseit. Ezért nagyon nehéz velük hosszú távon együtt dolgozni.

Aki ennek a három szempontnak megfelelő, azt nyugodtan kérjük meg a szolgálatban való

Közljük Bacskai Bálintnak, a Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet munkatársának előadását, ami az Evangélikus Külmisziói Egyesület nyári konferenciáján hangzott el.

Gyülekezeti tagok véleményei a legnagyobb akadályokról:

1. Mindent a lelkipásztor akar végezni, soha nem kér és nem is fogad el segítséget.
2. A hagyományos protestáns felfogás szerint egyedül a lelkész szolgálata hiteles.
3. A lelkész és a presbiterek nem látnak túl a gyülekezet bankszámláján, csak azzal foglalkoznak.
4. A nőket eleve nem tekintik alkalmasnak semmilyen vezetésre, elutasítják szolgálatukat, nem hasznosítják tehetségüket

Ezeken túl még sokan a gyülekezeten belüli klikkeket, belső hatalmi játékokat, féltékenységet, a közönyt az elhivatottság hiányát említik a legfőbb akadályok között.

Ha a lelkipásztorokat kérdezzük, ezeket hallhatjuk:

1. A gyülekezeti tagjaim közül senki nem ér rá, hogy rendszeres szolgálatot végezzen.
2. Nincsenek olyan, bibliában járatos felkészült tagok, akikre bármit is rá mernék nyugodt lelkiismerettel bízni.
3. Nem szeretném, ha a túlbuzgó laikusok szakadásokat, klikkesedést okoznának a közösségen belül.
4. A lelkipásztor a felelős úgy is mindenért, akkor miért kockáztassam, hogy mások hibája miatt engem marasztaljanak el.

A következőket azoknak ajánlom figyelmebe, akik elhatározták, hogy szolgálatukba másokat is bevonnak.

Ez a döntés azért fontos, mert így sokan aktív szolgáló tagokká válhatnak közösségünkben.

Ha meghoztuk ezt a fontos döntést négy fontos lépést kell megtennünk, hogy megvalósíthassuk elképzelésünket.

1. Az alkalmas személy kiválasztása
2. A kiválasztott felkészítése
3. A szolgálatba állítás, a feladat átadása
4. Az értékelés és kapcsolattartás lehetőségének megteremtése.

1. *Ha munkatársakat keresünk,* általában nem szerencsés az önjelöltekkel foglalkozni. Sokszor alkalmatlan emberek jelentkeznek, a legképtelenebb indíttatások alapján. Éppen ezért ne feltétlenül kész embereket válasszunk, akiket egyből szolgálatba állítunk, mert az nagyon kockázatos, hanem olyanokat, akik a felkészítés során megfelelően bizonyulnak. Alkalmazzunk három szűrőt a kiválasztáshoz!

☞ *Hűséges ember legyen, aki be is fejezi, amit elkezdett.* Olyan, akire hosszabb távon is számíthatunk. Aki, Pál szavaival élve, megbízható, hívő ember. Vannak könnyen lelkessedő testvérek, akik ugyanolyan gyorsan elveszítik érdeklődésüket amilyen gyorsan

részvételre. Ne felejtjük el azonban felkészíteni őket.

Sok gyülekezet lelkes missziói látogatói szolgálata omlott össze azon, hogy nem készítették fel a munkatársakat, így azoknak sok kudarc élményük volt és ezért nem akarták folytatni a szolgálatot.

2. *A kiválasztás után elkezdődik az elméleti és gyakorlati felkészítés.*

A legjobb, amikor a kettő együtt jár.

☞ Az elméleti felkészítésre napjainkban rengeteg gyülekezeti és országos program nyújt lehetőséget. Egyre több könyv és újságcikk jelenik meg, hogy segítse a gyülekezeti munkatársak felkészítését. Nagyon jó, ha a lelkipásztor, a gondnok, vagy missziói gondnok, figyelemmel kíséri a kiadványokat, a konferenciákat, és személyesen tudja azokat ajánlani. Nagyon segíti a felkészítést, amikor a lelkipásztor vezetésével vesz részt a munkatársi kör egy felkészítő konferencián.

☞ A gyakorlati felkészítés alapelvei közül az egyik legfontosabb, hogy soha nem küldünk embereket a szolgálatba, hanem mindig viszünk. Ez eleve kizárja a magányos munkás lehetőségét is. Jézus maga is kette-sével küldte ki tanítványait, érdemes nekünk is hasonló módszert követni.

- Először elviszem, és mindent én csinállok, ő figyel és imádkozik magában.
- Ha már látja, hogy megy az alkalom, megkérem, hogy segítsen.
- Ha már tud segíteni, akkor átadom az irányítást, és én segítek.
- Ha jól megy az alkalom vezetése, akkor csak ott vagyok vele, figyelek és imádkozom érte magamban.
- Ezután keresünk valakit, akit már ő vihet magával, én pedig elkezdek mást tanítani.

Ha ezeket a lépéseket hűségesen végigvisszük – ez akár egy évig is eltarthat – új munkatársunk lesz, aki másokat is tanítani tud. Nem hiábavaló a fáradozásunk még akkor sem, ha a felkészítés folyamán kiderül, hogy mégsem a megfelelő embert választottuk ki, és mindent előlről kell kezdenünk. Fáradozásunkat előbb utóbb siker koronázza, és hosszú

szolgálatot és a gyülekezeti tagokat, akiket ő tanít? Garanciát nem vállalhatunk, de a gyülekezeti szervezetben való részvétele és a személyes kapcsolatok ápolása elengedhetetlenül fontos.

4. *Meg kell teremtenünk az ellenőrzés visszajelzés lehetőségét minden munkatárs számára.*

Akit soha nem kérdezek meg a munkájáról, az úgy érzi független a közösségtől és ez nagyon veszélyes!

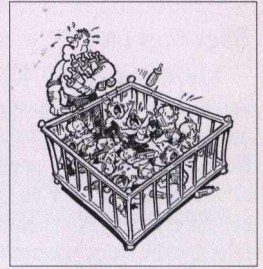
- ☞ Mert könnyen elveszítheti a lelkesedését, kudarcok, vagy nehézségek idején, és abahagyja a szolgálatot.
- ☞ Mert nem tud senkitől tanácsot kérni, számára megoldhatatlan helyzetekben, és ez teljesen elkeserítheti.
- ☞ Mert túl későn veszi észre a hibákat, amikor már sokkal nehezebb kijavítani őket,

„Jézus pedig előszólván őket, monda: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok hatalmaskodnak rajtok. De ne így legyen közöttetek; hanem a ki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; És a ki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok. Valamint az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljon, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét [1 Tim. 2,6.] váltságul sokakért.”

A szolgáló lelkületű vezetőséget Greg Ogden szerint hat dolog jellemzi:

1. Biztonságérzet. Jézus szabad volt arra, hogy megmossa a tanítványok lábát, mert tudta ki Ő az Atya számára. Tudta honnan jön és hová megy. Csak az tud másoknak alázatosan szolgálni, aki bizonyosan megértette, hogy elfogadott és megbecsült Istennél a Jézus által.

Vonjunk be másokat szolgálatunkba!

távon minden idő és energia befektetés meghozza gyümölcsét. Azonban itt még nem állhatunk meg.

3. *A felkészített munkatársat állítsuk szolgálatba, kapjon felelősséggel járó megbízatást a közösségben. Ne felejtjük el, hogy ha valakit kiképezünk, de nem adunk neki lehetőséget, hogy kamatoztassa tudását, akkor abból mindig súlyos konfliktusok, nem egyszer szakadások származnak.*

Mielőtt valakit megbízunk egy szolgálattal, gondoljuk át a következőket:

- ✓ Milyen területet, vagy szolgálattal adhatok át a sajátomból?
- ✓ Hol van most a legnagyobb szükség?
- ✓ Hol látná őt legszívesebben a vezetőség, hol hasznosíthatná legjobban képességeit?

Sok belső konfliktus oldódna meg,

- ha a gyülekezetek minden presbitere valamely szolgálattal és az arra való felkészítésben komolyan közreműködne
- ha minden szolgálattal végző gyülekezeti tag hivatalos megbízást kapna a presbitériumtól, és a gyülekezeti munkatervben és éves jelentésben egyaránt szerepelne szolgálata.

Hogyan tudjuk azt biztosítani, hogy az újonnan megbízott vezető nem viszi félre a

így mind magát, mind a gyülekezetet nagyon kellemetlen helyzetbe hozhatja.

- ☞ Mert könnyen alul, vagy túlértékelheti önmagát és szolgálattal.

Mindannyiunknak szüksége van a gyülekezet támogatására és arra, hogy szolgálattal mindenki megismerhesse és közösségünk azt magáénak érezhesse. Néhány ötlet ennek megvalósítására:

- ✓ Számoljon be annak a presbiternak, gondnoknak rendszeresen, aki az adott munkaterületért felelős.
- ✓ A presbiteri gyűlésekre készítsen rövid beszámolót.
- ✓ A gyülekezeti újságba faliújságra, tapasztalatai alapján írjon történeteket.

Ha a pozíció megbízatás, nem jár felelősségvállalással, az visszaélésekhez vezethet, ezért is lényeges, hogy mindenki a közösség előtt bemutathassa, hogyan tudta megvalósítani a feladatokból ráeső részt. Ugyanígy káros az is, ha valaki olyan hoz döntéseket, aki azoknak megvalósításában semmilyen lényeges részt nem vállal, mert így könnyen megvalósíthatatlan, vagy a valós szükségéktől idegen szolgálattal mellett kötelezzük el magunkat, és ez legtöbbször kudarccal végződik.

2. Egymás támogatása. Az ilyen lelkületű vezetők lehetővé teszik mindenkinek, hogy felfedezze és kibontakoztassa lelki ajándékait, és mások növekedését és szolgálattal ajándékait készek nyilvánosan elismerni. Így az egész gyülekezet olyan közösséggé alakulhat, ahol mindenki fontosnak és értékesnek érezheti magát.

3. Nem az számít, kinek az ötlete. Mennyi mindent utasítunk el, vagy kritizálunk, csupán azért mert nem mi találtuk ki.
4. A kapcsolatok jelentik az értéket. A testvéreket személyes kapcsolatuk erejével ösztönözzük a szolgálattal, nem megfélemlítéssel, vagy megítéléssel.
5. Vigyáznak a pozíciók hangsúlyozásával. Mindig tudatában vannak a Krisztus előtti egyenlőségünknek, és a hierarchia helyett a szolgálattal különbözőségét hangsúlyozzák.
6. Tekintélyüket személyiségük adja. Az igazi vezetők egyénisége vonzó és követendő példa.

Nagy szüksége van gyülekezeteinknek minél több ilyen vezetőre, akik olyan embereket nevelnek ki a szolgálattal, akik mások tanítására is alkalmasok lesznek.

„Zúzódások és sebek tisztítanak meg...”

Vállalkozó tűz előtt és tűz után

Közel 100 munkahely, országosan elismert termelési mutatók, gyorsan fejlődő festégyártó központ az Alföldön – ez a Poli Farbe Kft a Bács-Kiskun megyei Bócsán, ahol nemrégiben szörnyű tűz tombolt. Közel 100 tűzoltó küzdött a lángok ellen az ország minden részéből érkezve. Még nem tudjuk, mennyire rendítette meg a céget és piaci pozícióit a közel 50 milliós kárt okozó pusztítás, de a tulajdonos, a soltvadkerti Szabó Antal bizakodó. Családja és munkatársai mellett keresztyén meggyőződése adja ehhez a hitet és a kitartást.

Hogy vagy most?

Köszönöm szépen, jól vagyok, mind fizikailag, mind lelkileg. Az a pár óra erősen megterhelt, de sikerült túltennem magam rajta. Nehéz erről beszélni anélkül, hogy az ember az ideológiai nézetét ne tisztázza. Azaz: ezeket az eseményeket nehéz lett volna anélkül feldolgozni, hogy az ember a bizalmát ne egy felsőbbrendű intelligenciába fektesse. Én bibliaolvasó ember vagyok, és a Példabeszédek Könyve 20. fejezet 30. versében áll a következő idézet: „Zúzódások, sebek tisztítanak meg a gonoszságtól, és a test belsejében is érzett csapások.” Ez a hatalmas tűz is a fejlődés egyik állomását jelentő csapás az életemben. És én továbbra is erősítem magam, sok imával...

Mit tettél, amikor megtudtad, hogy baj van?

Egyik munkatársamtól és barátomtól, Szávay Zsolttól tudtam meg telefonon, hogy ég a telep. Nem volt kedvem megnézni, hogy hogyan semmisül meg. A tűzoltókkal ugyanis előtte többször beszéltük, hogy ott, ha egyszer kigyullad valami, kis tűz nem lesz, csak nagy.

Délután két óra körül borultunk le a feleségemmel közös imára, és amikor befejeztük, akkor jött a telefon, hogy már nem olyan nagy lánggal ég a tűz, inkább csak füstöl.

Mitől tartottál leginkább?

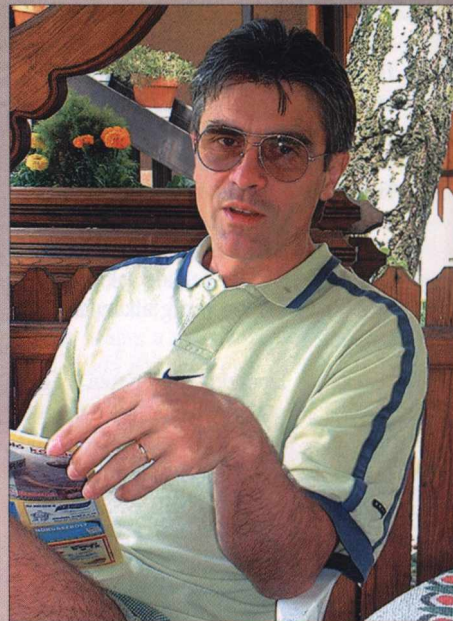
A családom volt az első, akiket féltettem. Egy nagylányom van és négy fiam. Ez nagy teher és nagy feladat – bármilyen érdekes is – nem csupán az anyagiak miatt. Aztán persze azok miatt is aggódtam, akik a munkatársaim. Hiszen az ő segítségükkel vált a Poli Farbe ilyen közismert felső-közép vállalatává.

Az oltás idején tehát nem voltál a helyszínen. Technikai okok miatt nem lett volna jobb, ha ott vagy azt oltásnál?

A cégnek van egy felső vezetése, ebből a termelési igazgató és a pénzügyi-számviteli igazgató ott tartózkodott. Őket bíztam meg az intézkedéssel és a tájékoztatással. Emellett a tűzoltóság és az intézkedés irányítói tudták a mobiltelefonszámomat.

Hány dolgozó van jelenleg a Poli Farbénál és hányat kellett elküldeni fizetés nélküli szabadságra?

A mintegy 100 dolgozóból 19 főt küldtünk el fizetés nélküli szabadságra, de a napokban már a legtöbb visszajött, hiszen a tűz nyomait a zárlat feloldása után el kellett takarítani. A Biblia tanítása alapján vallom, hogy felelős vagyok a reám bízottakért, akik nemcsak a családom, de minden olyan család is, ahonnan

hozzám járnak dolgozni. Remélem, hogy nemsokára átadjuk a zománccfesték üzemet, akkor nem is kell senkit elbocsátani.

Mennyire tudják rólad a cégnél, hogy bibliaolvasó ember vagy?

A kilencvenes évek közepéig amolyan látszatkeresztyén voltam. Alkalom adtán eljártam a templomba, mint errefelé általában sokan szoktak. Aztán mikor tényleg megtértem, volt néhány év, amikor kerestem a módját annak, hogy átadjak valamit ebből az érzésből. Aztán rájöttem, hogy jobb, ha „nem papolok”. Arra ott vannak az igazi papok. Ugyanakkor – teljesen alulról jövő kezdeményezésésként – már egy éve működik a munkatársi körben egy bibliaolvasó kör. A kalauz alapján minden hétvégén elolvassuk az igeverseket és hozzá a magyarázatot. Utána elmélkedés majd ima következik. Ez az Úr nagy csodája!

A tűzoltók már elmentek, és a raktárakat is lassan helyreállítják. Hogy mekkora megrázkódtatás volt ez? Csapás, vagy csak egy próbatétel? Szabó Antal bizakodó és hívó ember. Nagy a felelőssége, de megvan a hite is hozzá. A cég megy tovább – új termékekkel és új piaccal.

iff. Káposzta Lajos

Daltulajdonos közvitéz

Dinnyés József, névjegyén ezt olvassuk: „daltulajdonos és közvitéz.” Mire utal ez két szokatlan önmegjelölés?

Éppen 53 éves vagyok, és életem folyamán én már voltam minden, csak akasztott ember nem. Voltam zeneszerző, sanzonénekes, előadóművész... Ez nagyon zavart, mert számomra a sanzonénekes Edith Piaf, a zeneszerző Bartók Béla, és az előadóművész Latinovics Zoltán. Ezek közül én, egyik sem vagyok. Kitaláltam, miután dallamokat írok szövegekre, szép versekre, hogy daltulajdonos vagyok. Ha lehetnek autótulajdonosok, ha lehetnek olyan emberek, akiknek birtokukban van valami, és azzal ők gazdálkodnak, akkor én miért ne lehetnék egy szellemi értéknek a tulajdonosa?

És a közvitéz, az milyen rangot jelöl?

Életem utóbbi három évében vagyok közvitéz, mert az ötvenedik születésnapomtól kezdve én már nem lehetek sorkatoná...

Talán kevesen tudják rólad, hogy rendszeresen föllépsz, énekekkel szolgálsz egyházi alkalmakon is. Mi ennek a személyes indítéka, motivációja?

Először is a felszabadulás, hiszen 1988-89 számomra a felszabadulás éve. Addig az Úr hiába volt velem, azt

csak úgy tudhattam a nagyközönséggel, hogy időnként bejelentettem egy műsoromban, hogy most egy régi magyar költő verse következik, és elénekeltem egy Szenczi Molnár zsoltárt. Vasárnaponként elmentem az istentiszteletre. De amióta a vallásgyakorlást, és annak következményeit az ember színpadról is elmondhatja mások okulására, hitvalló költők versein keresztül, már többeknek a fülébe jutott, hogy én a színpadon is gyakorlom hitemet. Elmondhatom, hogy Jézus Krisztusban látom az én megváltómat és hiszek is benne. Különösen is sokat foglalkozom a zsoltárokkal.

Miért éppen a zsoltárok a kedvenceid?

Mint irodalmár mondom azt, hogy ha véletlenül elveszne a teljes magyar írott költészet, ami persze lehetetlen, de ha mégis elveszne, állítom, hogy Szenczi Molnár Albert 150 zsoltárából újra le-

hetne írni a magyar költészetet.

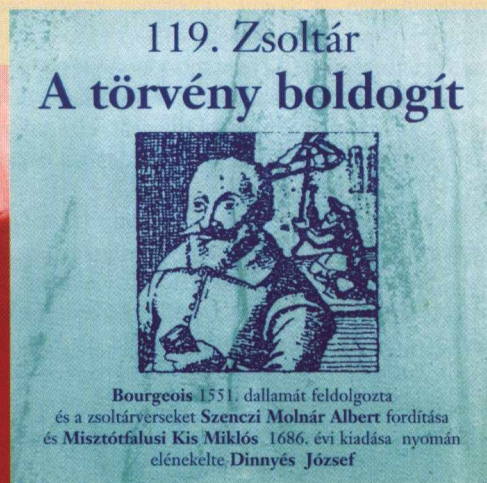
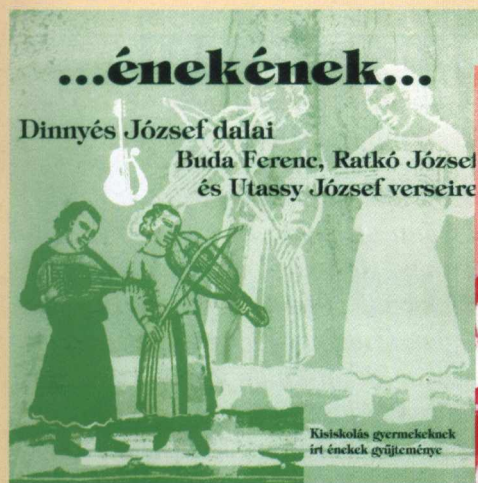
Min dolgozol most, mit fogunk a legközelebb hallani tőled?

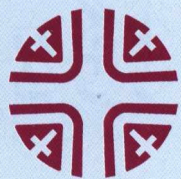
A leghosszabb zsoltár a 119. zsoltár: a boldogító törvényről, vagy megfordítva: a törvényről, mely boldogít. Ezt a 119. zsoltárt, a 88 versszakával együtt rögzítettem stúdióban, és a reformáció napjára jelentetem meg az Aranyalmás stúdió segítségével. Nagyon nagy boldogság számomra, hogy a 22-szer 4 versszak megzenésítése olyan változatosra sikeredett. Bartók tanár úr modulációs kísérletei sokat segítettek a végső zenei forma kialakításában. Így nem lett unalmas, amitől a legjobban félttem. A versek, ahogy a törvényről beszélnek, a kedves törvényről, a jó törvényről, a szigorú törvényről, azaz Isten törvényéről, eligazított engem zenélés közben, és bízom benne, hogy a hallgatót is eligazítja majd.

Hol lehet megvásárolni ezt és a többi lemezedet?

Kereskedelmi forgalomban, üzletekben nem kaphatóak, de megrendelhetőek a 342-4872-es budapesti telefonszámon.

G. P.

Nyelvrokonok Piliscsabán

„Amikor a kis komi népért imádkoztok, imádkoztatok mindig az oroszokért is” – e szavakkal kezdte bizonyágtételét Szergej Jelfimov, a komiföldi lutheránus gyülekezet vezetője, aki az Evangélikus Külmisziói Egyesület vendégeként vett részt az egyesület nyári, piliscsabai konferenciáján. „Az orosz nép is sokat szenvedett a kommunizmus évei alatt, s a mi sorsunk össze van kötve az övékével.” Ezt a meglepő kezdést követte a szóke, széles vállú fiatalember története, mely újra és újra meggyőzött arról, hogy Isten lehetetlen körülmények között is képes cselekedni.

„Nagyanyám vallásos asszony volt, de én kinevettem, mert nekünk azt tanították az iskolában, hogy a vallás a nép ópiuma. Nagybacska koromban viszont szöveget ütött a fejembe, hogy miért vannak a könyvesboltok tele ateista irodalommal. Ha egyszer nincs Isten, akkor minek olyan sok pénzt és energiát áldozni annak bizonyítására, hogy nem létezik?”

Szergej ekkor már egyetemre járt, komi szakos tanárnak készült, s a nyolcvanas-kilencvenes évek fordulóján részt vett népe nemzeti mozgalmában. A komik (korábban zürjéneknek is hívták őket) mintegy félmilliónyian élnek az Urál hegység európai oldalán, a Komi Köztársaságban. Az oroszországi finnugor népek között elsőként használták ki az enyhülés lehetőségeit. De a politikai vezetők nem nézték jó szemmel Szergej aktivitását, kizárták az egyetemről. Egy kis faluba került tanítónak, ahol mindenben osztozott az ott élőkkel, főként a szegénységben.

„Én ekkor már istenkereső voltam, s eljutottam az orosz ortodox egyházba, annak is a legszigorúbb ágához, az óhitűekhez. Böjtöltem, imádkoztam, igyekeztem minden előírást betartani, de belül mégis valami ürességet éreztem. 1992-ben finn misszionáriusok érkeztek a falunkba, orosz nyelvű vallásos irodalmat hoztak, többek között Luther Márton Kiskátéját. Megrázó olvasmány volt. Szembesültem bűneimmel, addigi hiábavaló életemmel, s zokogva hullottam térdre az élő Isten előtt. Akkor megtapasztaltam szeretetét, úgy éreztem, hogy körülölel Szentlelkével, s ez az érzés máig elkísér.”

Innen egyenes út vezetett a szentpétervári lelkészképző intézetéig, melyet úgy végzett el Szergej, hogy közben gondozta és építette

ötven főt számláló gyülekezetét Komiföld fővárosában, *Sziktivkarban*. A lelkészképző intézetet az Inkeri-finn Evangélikus Egyház működteti. Az inkeri-finnnek a 17. század óta élnek a Néva folyó völgyében hol svéd, hol orosz fennhatóság alatt. Sanyarú történelmük legsötétebb fejezetei a sztálini terror idejére esnek, amikor halállal, száműzetéssel kellett lakolniuk nyelvük és vallásuk miatt. A kilencvenes évek elején Isten újabb csodájaképpen támadt fel az inkeri egyház romjaiból, s azonnal fölállalta a többi oroszországi finnugor nép misszióját is: megalakult az Urál-vidéki egyházmegye, melybe a komi, a mari, az udmurt és a mordvin evangélikus közösségek tartoznak.

Az Evangélikus Külmisziói Egyesület másik vendége a szentpétervári Valéria Szorokina volt, aki csak gyanítja, hogy észet vér is csorog az ereiben: annakidején nagyapjának el kellett titkolnia származását. Valériát nem merték megkereszteltetni szülei, de a Lélek benne is működött.

„Amikor egy iskolai kiránduláson egy észet evangélikus templom mellett vitt el az utunk, megsejtettem, hogy egyszer ennek az egyháznak leszek tagja.”

Ez később valóra is vált. Valéria angolt tanult az egyetemen, s idegenvezetőként lett részese két nagy, finnek és amerikaiak által szervezett evangélikus konferenciának: 1993-ban a *Misszió Volga* keretében tizenkét Volga-parti nagyvárosban hangzott addig soha nem tapasztalt erővel Isten ígéje, s ugyanez megismétlődött 1994-ben a *Misszió Ural* rendezvényein. Valéria elkötelezte magát Isten szolgálatára, s most a szentpétervári keresztény egyetemen tanít bibliai angolt, egyháztörténetet és missziológiát.

A konferencia résztvevői megindultan hallgatták a távoli vendégek szavait. Az Evangélikus Külmisziói Egyesület, mely tíz évvel ezelőtti újrakialakulása óta szívén viseli finnugor nyelvrokonaik sorsát, szorosabb, személyes kapcsolatot szeretne kialakítani Szergej atya (így szólítják hívei) gyülekezetével. Szergej és Valéria visszatért Oroszországba, de rájuk és az általuk irányított fiatal közösségekre azóta is sokan gondolnak imádságban.

Csepregi Márta

Egy érdekes történeti adalék cikkünkhöz Podmaniczky Pál köszöntőjének részlete, mely az 1937-es finn-magyar lelkészkonferencián hangzott el:

„Testvéreim, köszöntünk Benneteket azzal az örömmel, amellyel köszönti az ember édes testvérét, akít soha nem látott még, de akivel csodálatosképpen végre mégis találkozhatik. Testvérek vagyunk! – kiáltjuk bele a világba, és nem törődünk azzal, az évezredek során, amikor külön-külön jártuk a történelem útjait, megváltozott külső formánk, nyelvünk és ma csak tolmács segítségével érthetjük meg egymást...”

Új utak a magyarországi misszióban?

„Jövevénymisszió. Különös tekintettel a Budapesten élő kínaiak között” című diplomamunkám 2001 májusában került megvédésre. A téma kényes kérdést érint. Vannak, akik azt mondják fölösleges a magyarországi keresztyéneknek még ezt a terhet is felvállalniuk, mások bölintanak: „Igen, jó lenne odafigyelni, de ki végezhetné ezt a munkát?”

Ismét mások csak a tőlük megszokott közömbösséggel legyintenek...

A következő sorokat csupán gondolatindítóan szántam, és együtt rádöbbenhetünk ismét arra, hogy korántsem egyszerű a helyzet.

„Jövevénymisszió” – a kifejezés létjogosultságát a történelem újabb kihívása adja. A 20. században a világ egyes országai, köztük nem kevésbé Magyarország is, döntő politikai, ideológiai, gazdasági, strukturális és technikai változáson mentek át. Ugyanakkor tanúi lehetünk annak az igazságnak, hogy a történelem folyamán a migrációs folyamat újra meg újra visszatér. A migráció nem csupán azokról szól, akik magának a vándorlás folyamatának a résztvevői, hanem azokról az országokról is, amelyeket a migrációs folyamat érint. A migrációs társadalomnak mindig új módszert kellett kidolgozniuk a probléma megoldására. A jövevénymisszió nem új jelensége az egyháztörténelemnek sem, de formaöltése minden bizonnyal új.

A jövevénymisszió alapkérdése tehát: mi a ránk, keresztyénekre bízott feladat a Magyarországra érkező, különböző kultúrákból és vallásokból jövő emberek között? Érezzük-e, hogy ezen a téren is helyt kellene állnunk?

Merünk-e számolni a kínai gyorsétermek, az arab pénzváltók, a vietnámi egyetemisták valóságával? Félnünk tőlük? Nem érdekelnek? Azt kérdezzük, miért éppen nekünk kell bármit is tenni? Miért éppen én? Sok-sok kérdé-

sünk lehet, és van is. Tagadhatatlan, hogy valami új jelentkezik. Valami új, amivel a Nyugat világa évek óta „küzd” és amire szakemberek keresik a választ. Magyarországon a jelenleg felfedezhető, de kétségtelen, hogy nem élhetünk kölcsön válaszokon és kölcsön megoldásokon.

Jövevénymisszió – egészen szándékos a fogalomválasztás. Kölcsönkérhetnénk szakszót a szociológia területéről. Beszélhetnénk mi is migránsokról, bevándorlókról vagy éppen menedékesekről. Mégsem javaslom. A jövevény szó sokunkban negatív előjellel társul, ugyanúgy, mint valljuk be, gyakran, a misszió szó is. Mindkét szó jelentése szentírási parancsba foglaltatott. A nagy missziói parancsból ebben a szövegösszefüggésben egy ószövegségi parancsot emelünk ki: „*Olyan legyen a köztetek tartózkodó jövevény, mint a közületek való bennszülött! Szeressétek, mint magatokat, mert jövevények voltatok Egyiptomban.*” (3Móz 19,34).

A jövevény kifejezésnek tehát jelzésértéke van. Világosan szeretné mutatni, hogy a szociológia és más társadalmi tudományok is segítségünkre kell, hogy legyenek, de egészen máshonnan indulunk ki, és egészen más irányba tartunk. A feladatát végző egyház nevezi így azokat a Magyarországra érkező vagy már itt élő személyeket, akiknek gyökerei egy más országban, más kultúrában vannak.

A jövevénymisszió egyik fő kihívása a kultúra / kultúrák kérdése. Vennünk kell a bátorságot, hogy amennyire csak lehet becsületesen válaszoljunk meg a kérdést, és elozzassunk egy sereg tévhitet, amely a társadalmi köztudatban él. A Felvilágosodás eszméi: Szabadság, Testvériség, Egyenlőség, a mai globalizációs folyamatban tovább alakulnak. Egyre elterjedtebb az emberi jogokra való hivatkozás, és ez

egy annyira semleges talaj, amelyen mindenki a maga nézőpontja szerint közelíthet interpretációt, védekezhet, sőt ítélkezhet is. Az apostoli egyháznak nem könnyű szembe nézni ezekkel a tényekkel. Hol is állunk? Kik is vagyunk?

Az biztos, hogy az agresszív misszionáló akcióknak végérvényesen befellegzett, s most itt az ideje, hogy ebben a nagy kihívásban az egyház újra elgondolkodjon a rábízott üzeneten, s azon, hogy ezt az üzenetet mi módon lehet valóban üzenetértékűen átadni. Egy percig sem feledhetjük, hogy a misszió Urunké és mi engedelmségre köteleztük el magunkat.

Jövevénymisszió – feladat és lehetőség a fiatalok számára is. „Ahány nyelvet beszélsz, annyi ember vagy” – buzdítottak sok évvel ezelőtt, s ma buzdítom én is minden fiatal testvéremet: a jövevénymisszióban a szó több értelmében is értenünk kell egymást.

Jövevénymisszió – feladat mindenki számára, azok számára is, akik inkább szeretnek hallgatni. Valamennyien a só és világosság státuszában állunk. A legtöbb, amivel önmagunkat igazolhatjuk, az életvitelünk. Krisztus követése a mindenpercekben. Szótlán misszionáriusok nélkül, mondjuk ki, nem létezik még jövevénymisszió sem.

A gondolatindító sorok bátorítsák az olvasókat véleményük, tapasztalataik, gondolataik megosztására. Magyarországon a jövevénymisszió még csak magzati állapotban van. Hisszük, hogy ebben az esetben sok baba közt nem vész el a gyermek, hanem éppen ezáltal, az együttműködés örömeivel indulhatunk a mózeskosár felé.

Nagy Dorottya lelkészjelölt

ÖRÖMHÍR A NAGYVÁROSNAK II. ISTEN ORSZÁGA KÖZÖTTETEK VAN

KONZULTÁCIÓ ISTEN ORSZÁGÁNAK JELENLÉTÉRŐL ÉS MŰKÖDÉSÉRŐL A NAGYVÁROSBAN
a Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet szervezésében a Budapest Deák téri Evangélikus Egyházközség templomában
és gyülekezeti termeiben, 2001. október 8-11.

Bővebb felvilágosítás: Protestáns Missziói Tanulmányi Intézet,

H-1091 Budapest, Kálvin tér 7., Tel/fax: 216 20 54, Levélcím: 1461 Budapest, Pf. 150, E-mail: pmti@pmti.edu.hu

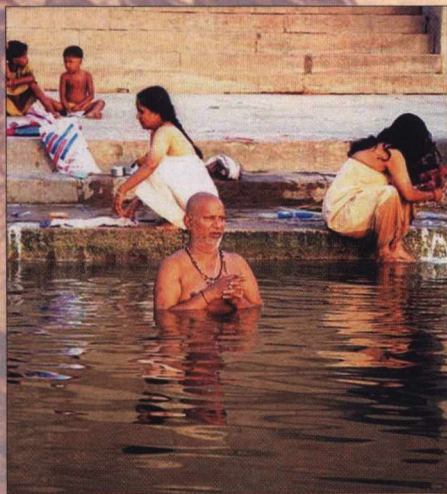
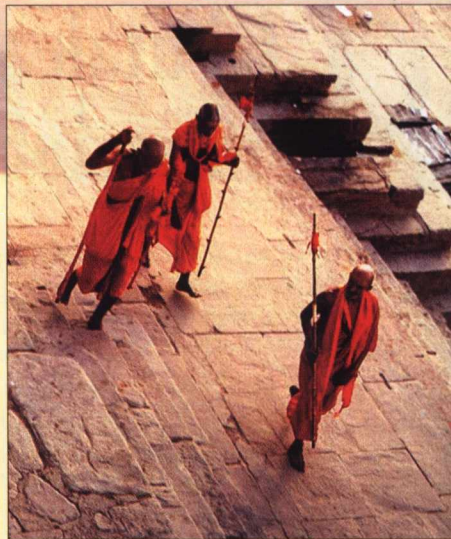
„Jézus bejárta a városokat és a falvakat mind, tanította a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, gyógyított minden betegséget és erőtlenséget. Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a juhok pásztor nélkül.” (Mt 9, 35-36)

INDIA

Benáresz – a „szent” város

A Gangesz partján elterülő Varanasi, régi nevén Benáresz India egyik legszentebb városa. Hindu zarándokok tömegei azért érkeznek „Shiva városába”, hogy a szent folyóban megmártózza bűneiktől megtisztuljanak. Különösen szerencsés az, aki Bená-

rosszú útra. Kollégáink azzal a megjegyzéssel búcsúztak el tőlünk, hogy a hosszú út során vagy végképp megutáljuk egymást, vagy szorosabbá fűződik a barátságunk. Örömmel számolhatunk be arról, hogy az utóbbi történt. A Lars-szal és Ulrike-vel folytatott beszélgetések gyorsan mulasztották az időt a majd három napos vonatút során.

reszben hal meg, mivel ezáltal lelke kiszabadulhat a szüntelen újjászületés (reinkarnáció) körforgásából és egyenest a mennybe jut. Ez a varázslatos város már több mint kétezer éve a hindu civilizáció és tudomány fellegvára, és talán méltó a világ legrégebb élő városa címre is. Mark Twain így jellemezte: „Benáresz ősbib, mint a történelem, ősbib, mint a hagyományok, ősbib, mint a legendák, de valójában még ősbibnek tűnik, mint a három együtt”. Bár úgy érezhetik, hogy útibeszámolót olvasnak a testvérek, mégis cikkünkkel azt szeretnénk kifejezni, hogy hogyan erősödünk meg hitünkben és elhívásunkban itt, a hinduizmus legszentebb városában.

A szent város

Nyári vakációnk során, fő úti célunk Benáresz volt. Már sokat hallottunk és olvastunk a szent város varázslatos légköréről, és gondoltuk, hogy vallási ismereteink bővítése céljából is érdemes lenne a Gangesz partján fekvő városba eljutnunk. Egy iskolánkban szolgáló német evangélikus misszionárius házaspárral együtt vállalkoztunk a

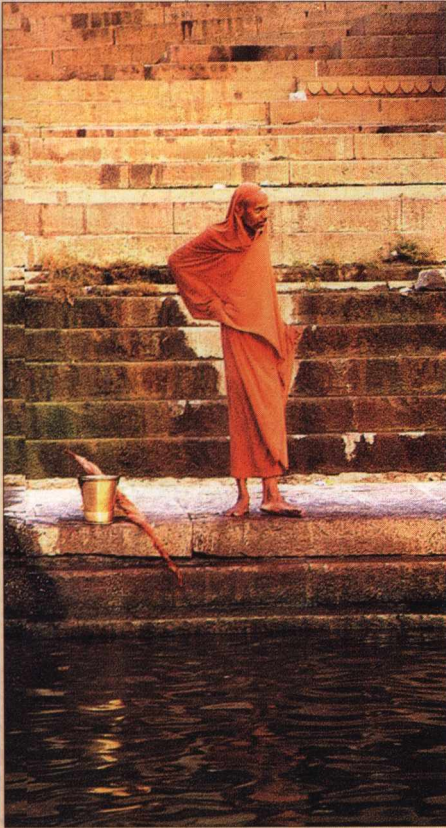
Benáreszbe érve ránk nehezedett a 42 fokban, fülledt meleg. „Isten hozott az igazi Indiában!” mondogattuk magunknak, miközben Kodaikanal hűvös lankáira gondoltunk. Az állomáson rögtön koldusok serege vett körül minket, mivel a fehér bor számukra a gazdagsággal egyenlő. A koldusoktól nagyon nehéz volt megszabadulnunk, mert különösen a kócos, meztelen gyerekek voltak kitartóak. Az állomáson kívül egy másik „maffiával” kellett hadat vívnunk, ez a autóriksa vezető, „szakszervezete” volt. Természetesen minden külföldinek irreálisan magas tarifa, hiszen ha volt pénze Indiába jönni, lesz pénze a taxira is, sőt a „sógor” szállójában szobára is. Ilyen küzdelmek után végre találtunk egy szolid, de tiszta szállodai szobát egy pár napra – csodálatos módon, a Gangesz partján.

A szent folyó

A Gangesz folyó a hindu mitológia szerint egyenest Vishnu lábujjából fakad. Földrajzi szempontból a kínai határ közelében, a Hi-

malája csúcsai között ered, majd megkezd több, mint 2500 kilométer hosszú útját a száraz síkságon keresztül, életet hozva a sivatagba. Amikor a folyó látványa a szemünk elé tárult, mindannyian ledöbbsentünk. Egy szennyezett, szürke, halott folyóra számítottunk, s

helyette egy magasztos, élő folyamként mutatkozott be a Gangesz. Biológusok számára érthetetlen módon, még ma is élnek benne halak, és ez a tény sokak számára azt a hitet erősíti meg, hogy a folyó valóban szent. A folyó vize a napi hindu áhítat (pudzsza) során fontos szerepet tölt be. Kisméretű réz korsókban még India legdélibb csücskében is árulják az áldozati árusok.

A folyón az élet kora reggel, még napkelte előtt kezdődik. A zarándokok és a helyiek egyaránt még a nap forró sugarai előtt merítkeznek a Gangesz vizébe, ki rituális fürdő, ki reggeli tisztálkodás céljából. A tömeg a rakpart lépcsőin percenként nőtt és egy órán belül vizes ruhát, illetve szárít viselő emberek ezrei lépnek ki a vízből, és sietnek a szentély felé további istentisztelet céljából. A látvány leírhatatlan. Mindenféle kor, társadalmi osztály képviseltette magát. Idős, fiatal, rengeteg gyerek, beteg és egészséges, férfi és nő, gazdag és szegény egyforma áhítattal emelte magasra a kezében a szent vizet és hagyta, ahogy az az arcára csorog. Sok ifjú házaspár, még esküvői öltözetben mártózott a vízbe, gyermekáldás reményében. A tömegben különösen nagy számmal képviseltették magukat az úgynevezett sadhuk, vagyis vándor aszkéták.

A szent emberek

A hindu vallás szerint az ember feladata a lelki megvilágosodás keresése. A sadhuk könnyen felismerhetőek hamuval fedett bő-

rükről, sáfrány színű, egyszerű lepleikről, hosszú, elhanyagolt hajukról és szakállukról. A Shiva isten követői ezen kívül egy háromágú szigonyt is hordanak magukkal. Sadhuvá olyan hindu férfi válhat, aki felismeri, hogy a családi vagy üzleti életben minden mulandó és a lelki értékekre, saját üdvösségére szeretne élete utolsó szakaszában koncentrálni. Ehhez hajlandó minden világi örömet félretenni és önsanyargató módon, koldusként leélni életét.

Szent élet – szent halál

Benáresz a hindu életszemléletben egy másik jelentős szerepet is betölt. Akinek holttestét itt, a Gangesz partján égetik el, vagy akinek legalább a hamvai utólag a folyó vizébe kerülnek, annak lelke egyenesen a mennybe kerül, és az istenség szellemével egyesülve megsemmisül. Emiatt a folyó mentén az évszázadok során úgynevezett halottégető-rakpartok (ghatok) alakultak ki. Nem-hinduként kicsit félve mentünk egyre közelebb ahhoz a partszakaszhoz, ahonnan a felszálló füstöt láttuk. Mikor végül is egészen közel merészkedtünk, láttuk, hogy a lépcsőkön ott sorakoztak a sáfrány-sárga ruhába burkolt halottak. Baksis reményében itt is akadt vezetőnk, aki készségesen elmagyarázott minden részletet. Megnyugtatót bennünket, hogy nyugodtan nézhetjük a ceremóniát, sőt – tiltakozásunk ellenére – egészen közel vezetett minket, majdnem a gyászoló család közé. Az égetőhelytől nem messze az elhunyt családja több ezer rúpia értékben vesz a halott súlyának megfelelő mennyiségű fát. A módosabbak a máglyát ghee-vel, azaz finomított vajjal locsolgatják és szantálfát is tesznek a tűzbe, hogy az istenek orrát elérje a kellemes illat. A szegényebbek anyagilag beleroppanhatnak a hamvasztás költségeibe, de egy szeretett szülő lelki üdvössége érdekében még ezt is hajlandóak vállalni. A halotti máglyát hagyomány szerint a legidősebb fiú feladata meggyújtani, majd később a Gangeszből mért vízzel eloltani. A hamvak eltakarítása ma is a társadalom legalacsonyabb rétegének,

a kaszton kívüliek feladata. Ők a hamvakat arany ékszerek vagy aranyfogak reményében átkutatják majd a Gangeszbe szórják.

Keresztyén szemmel

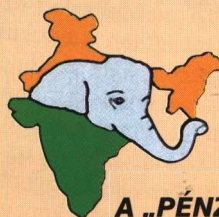
Nem kis feladatot jelentett számunkra a látottakat feldolgozni. Megdöbbenett bennünket, hogy a kapitalista szemlélet és az anyagiasság mennyire áthatotta ezeket az ősi rítusokat. Mennyivel nagyobb a mi reménységünk Krisztusban, aki a temetési szokások betartásától függetlenül, mindenkinek ingyen ajánlja drága vére által a váltáságot. A bűnbocsánat mindenki számára elérhető és nincs egy földrajzi ponthoz, egy bizonyos folyóhoz kötve.

Milyen jó, hogy az üdvösség Isten által felajánlott lehetőség számunkra, és nem kell önsanyargatás által keresnünk. Az üdvösséghez vezető úton akár családunkkal, házastársunkkal együtt is járhatunk, nem úgy, mint a hindu vándor aszkéták. Krisztusért nem kell feladnunk világi hivatásunkat, hanem azt az evangélium terjesztésére használhatjuk.

Bár Benáreszben sok mindent megértettünk a hinduizmusmal kapcsolatban, legjobban az világosodott meg számunkra, hogy milyen kegyelmes az igaz Isten és hálásak lehetünk azért, hogy magát kinyilatkoztatta Jézus Krisztusban a világ számára. Nincs szükség szent folyóra az üdvösséghez, hiszen Krisztus önmagát ajánlja: „Jöjjetek én-hozzám mindnyájan, akik szomjaztok”.

Azok a hinduk, akiket Benáreszben láttunk, vallásukat komolyan vették és annak igazságáról teljesen meg voltak győződve. Megborzongatót a tudat, hogy egymás közelében mennyire más az üdvösségről alkotott személyes meggyőződésünk. Bár ott helyben nem volt módunk bizonyoságtételre, iskolánkba visszaérkezve annál nagyobb lelkesedéssel kezdtük az új tanévben a napenkénti magvetés és bizonyoságtétel szolgálatát, hiszen rajtunk is múlik, hogy diákjaink hogyan gondolkoznak az üdvösség kérdéséről.

Jó Angelika és András

EVANGÉLIUMOT INDIÁNAK

A „PÉNZ = IDŐ” akciónk, mellyel az indiai rádiómisszió munkáját támogatjuk, eddig a következő eredményt hozta:
85 adakozótól érkezett összesen: 163.090.- Ft
Ez az összeg 233 percnyi műsoridő fedezete!
Köszönjük és várjuk a további adományokat!

1656 Budapest,
Pf. 22

Ismeretlenül is köszönjük
a következő verset, amelyből
idéünk:

„Nagyon szépen kérek titeket,
szeressétek az öregeket!
A reszkető kezű apákat,
A hajlott hátú anyákat,
A ráncos, eres kezeket,
Az elszürkült, fáradt szemeket...
Hallgassátok meg panaszukat,
Enyhítsétek meg bánatukat,
Legyen hozzájuk szavatok,
Legyen számukra mosolyotok...
Ha majd az örök szeretet
Elhívja őket közületek,
Ti foglaljátok el helyüket,
Mert ti lesztek majd az öregek.
S mindazt, mit velük tettetek,
Azt adják nektek a gyerekek.
Azért előre inteltek titeket,
Szeressétek az öregeket!”

„Én soha korábban nem voltam ilyen 'játékos' de az Önök rejtvényeit nagy izgalommal hallgatom, talán azért is, mert ez játszva segít a fejlődésben, tanulásban. Míg megtalálom a keresett ígérést, a szokásosnál is többet forgatom a Bibliát. Az MM-ből tudtam meg és találtam rá végre a Lélektől Lélekig című műsorokra. Nagyon jól esett a lelkemnek az esti alváshoz készülődés hangulatához illő zene és a rövid, tömör elmélkedés. És ismét lehet játszani!”

H. Éva, Budapest

„Mindig örömmel hallgatom a rádiómisszió üzenetét, amit a mi helyi adónk átvesz önöktől. 53 éves vagyok, Erdély egy történelmi nevezetességű városkájából, ahol 21 ezer magyar ajkú székely él. Ha akad valaki, aki levelezni akar velem, akkor részletesen leírok mindent. Ágyhoz kötött beteg vagyok, de bízom az igében, amint Ézsaiásnak és nem fáradnak el.” Egyedül fekszem egy garzonlakásban, csak a Biblia az, ami vigasztal, és egy kölcsönkaptott rádió. Egy ismerősömtől kölcsönkértem egy kazettás magnót, hogy egy műsoros kazettát meghallgathassak. Sajnos, nekem nincs lehetőségem ilyen készüléket venni. Levelet és keresztyén témájú könyveket szívesen fogadok.”

M. Tibor, Kézdivásárhely
– cím az MM szerkesztőségében

„Nagyon szépen köszönöm a rendszeres munkájukat, fáradságukat, hogy nem feledkeznek meg rólunk itt Erdélyben. A Napraforgó és a Vekker rovatok nyugóznak le és szólnak hozzám nagyon. Végtelen öröm számomra, hogy immár Romániából is tudósítanak és olyan jó volt az aradi ismerőseimet, testvéreimet felfedezni a lapban.”

L. Angéla, Várasfenes

Zsíros András
teológushallgatótól, aki ösztöndíjasként egy évet tölthet a távoli országban, ahonnan ígérete szerint rendszeresen tudósítja majd az MM-et:

Felsőfokú Teológiai Tanulmányok Nemzetközi Hálózata.

Így tudnám lefordítani az INATE (International Network of Advanced Theological Education) nevét, amely néhány éve tagjainak tudhatja Kína, India, Dél-Amerika, Dél-Afrika, Norvégia és Magyarország egy-egy teológiai intézményét. A szervezet azzal foglalkozik, hogy az itt tanuló teológusoknak lehetővé tegye, hogy egymás országában tanuljanak egy évet, nem kevés tapasztalatot szerezve ezzel.

E program szerencsés részesének tudhatom magam, legalábbis az alatt az idő alatt, amíg egy éven keresztül a dél-afrikai University of Natal teológiai fakultásán tanulhatok. Mivel még csak egy hónapja vagyok itt, kevés rálátásom van a dolgokra, de a legfontosabbat már most is látom: az itteni egyházak szociális munkájára, a segítő szolgálatra sokkal nagyobb szükség van, mint a tanításra.

Egy olyan országban, ahol a nők 65%-a HIV pozitív, számtalan AIDS-fertőzött kisgyermek kb. 8 éves koráig él, a bűnözés hihetetlen mértéket ölt, és a fajgyűlölet sem múlt el nyomtalanul, az egyházak nem tehetik meg, hogy a templomfalakon belül maradjanak.

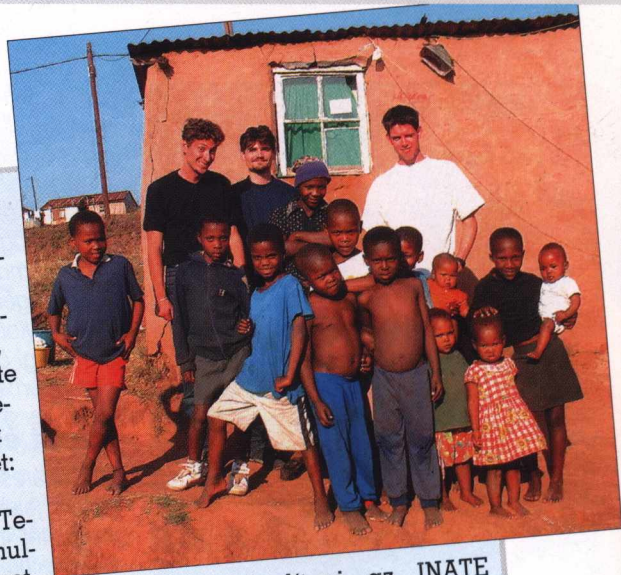
Magam is részt veszek egy kurzuson, ami az egyház és az AIDS kapcsolatával foglalkozik, s amelynek keretén belül 15 óra gyakorlaton kell részt vennünk valamilyen ehhez kapcsolódó munkában.

Megdöbbentő élményekben volt részem, amikor két társammal elkísértük az általunk választott szervezet vezetőjét egy közeli nyomorvedbe, ahol az emberek olyan és akkora házakban laknak, mint nálunk mondjuk a falusi csirkeól. A hasonlat lehet, hogy durva, de a valóság is az...

Az itt lakók nagy többsége nagyszülő, aki kénytelen egymaga nevelni az unokáit, mivel azok szülei meghaltak. Mellesleg ezeknek a gyermekeknek nagy többsége szintén haldoklik, hisz csakúgy, mint szüleik, HIV pozitívak. Akik szerencsésen megússzák a fertőzést, és az embertelen körülmények ellenére egészségesen felnőnek, azoknak sincs túl sok esélyük a boldogulásra.

Mivel az állam nem támogatja az iskolai tanulmányokat, a gyermekeknek fizetniük kellene már az általános iskolai képzést is. Jövedelmük azonban szinte semmi sincs, hisz nincs kereső a családban.

Ezeknek az embereknek próbál jobb életet teremteni gyakorlati munkánk vezetője, hogy hogyan, milyen eszközökkel és milyen sikerrel, erről bővebben majd legközelebb!

VAJDASÁG

A vajdasági evangélikus gyülekezetek történetében, először az idén nyáron kerültek megrendezésre a Gyülekezeti Napok, Basán és Szabadkán, budapesti teológusok, Dolinszky Gábor és Szántó Enikő szervezésében. A háromnapos rendezvényből egy napot a fiatalokra szántunk, volt közös áhítat, előadás, filmvetítés, játék, énektanulás, sütögetés... A fiatalokkal együtt meglepetés műsorral vártuk a gyülekezet felnőtt tagjait mindkét helyen. A hittanos gyermekeket „Jézus szeret minden kicsi gyermeket” címmel, külön programmal hívtogattuk. Bajsán közel 80 gyermeket sikerült összegyűjtenünk!

tunk. Együtt voltunk több alkalommal is, hallgatva Mária testvér áldott igehirdetését, bizonyágtételét és, énekelve sorra a jelenlevők legkedvesebb egyházi énekeit. Az éneklés a jelenlevőkön kívül még sokakra hatott, akik a közeli házak előtt, vagy az udvaron üldögélve hallgatták.

Istennek hála, hogy Mária testvér elutazása után is néhányan rendszeresen eljöttek mindkét gyülekezetből hetente egyszer, és rövid áhítat, énektanulás mellett igyekeztem gazdagítani az együtt töltött időt. Sor került a Missziói Magazin olvasására, a leprásokról olvasottak igen nagy hatással voltak ránk. Elhatároztuk, hogy megalakítjuk a missziói kört és bekapcsolódunk a lepramisszió munkájába is. Az őszi folyamán kaptam egy kiló fonalat, amiből a tél folyamán fáslit kötött néhány asszony. Június elején abban az örömben volt részünk, hogy *Bencze Imréné* eljött hozzánk és előadást tartott a misszióról. Jó alkalom volt az előadás és az együttlét ahhoz, hogy még többen halljanak a misszióról és felvállalják az ügyét. Ezúton is megköszönöm Ágnes asszonynak a szolgálatát, és az EKME vezetőségének, hogy lehetővé tette a számomra, hogy hatodmagammal részt vehessek az ideai külmisziós konferencián.

Szeretném megköszönni azt a 10 darab Missziói Magazint, amit személyesen kapok, és amiket szétoszthatok azoknak, akik részt vesznek alkalmainkon. Külön öröm, hogy miután legutóbb az ifjúsági énekóra résztvevői között osztottam ki a magazinok egy részét és beszélgettünk is a misszióról, elhatároztuk: megalakítjuk az ifjúsági missziói kört is. Reméljük, hogy sikerül kiszélesíteni a kört, és az eddiginél több személy fog bekapcsolódni a munkánkba, felvállalva a leprások megsegítéséért végzett munkát. Remélem, hogy a külmisziós konferencián részt vevő tagjaink oszlopos tagjai lesznek missziós körünknek.

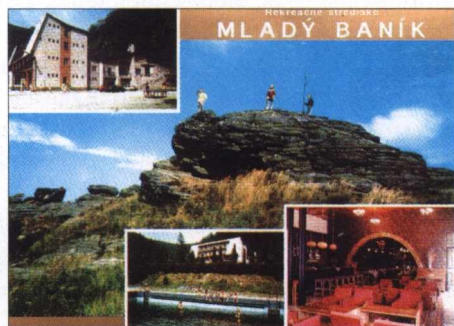
Befejezésül kérem a testvérek imádságát, hogy az igen szerény kezdetnek legyen folyta-

tása és szaporodjon azoknak a száma, akik imádsággal, munkájukkal de anyagi áldozatok árán is felvállalják a misszió ügyét.

Mátyás Etelka
pütkereci kántor

FELVIDÉK Gyenge, de erős!

Az idén is megrendezhettük *Rusznák Dezső* sajtógömri lelkész szervezésében, a már-már lassan hagyományossá váló gyermektábor Szlovákiában. Ezúttal Gombaszögön nyaraltunk csodálatos környezetben. A tábor egy hete alatt igyekeztünk olyan bibliai személyeket felkeresni, akiket gyengeségük ellenére is valamilyen nagy tett véghezvitelére választott ki az Isten. Ebből adódóan napjainkat a „Gyenge de erős” mottó jegyében töltöttük, és igyekeztünk minden tevékenységet témánkkal összhangban megszervezni.

Ezúton is szeretnék minden táborozó nevében köszönetet mondani az Illyés Alapítványnak, a Magyarországi Evangélikus Egyháznak és a Missziói Központnak, valamint a szlovákiai testvéreknek, hogy adományaikkal támogatták táborunkat.

Szabó Szilárd
lelkészjelölt

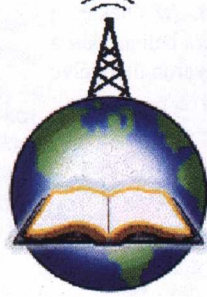
ERDÉLY Egy missziói kör születése Pütkerecen

Tavaly nyáron abban az örömben volt részem, hogy vendégül láthattam egy hónapig *Endreffy Mária* diakonissza testvért. Közvetlenül pünkösdtől érkezettünk haza, és én hiszem, hogy a Szentlélek sugallatára jött az a gondolatom, hogy szóljak néhány asszonynak, akik részt szoktak venni az énekórákon, valamint a szomszédaimnak, és hívjam őket egy szabadtéri bibliaórára, amit az udvaron tartottunk *Endreffy Mária* igeszolálatával. Igen szép számban jöttek el a hívek Pütkeréről, és néhányan Zajzomból is. Köszönet érte *Deák Levente* lelkész úrnak, akit szintén meghív-

Bemutatkozik a MERA

Mer' a rádió Neked szól!

1992 márciusában kezdte meg munkáját hazánkban a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány (MERA) által működtetett felekezeti evangéliumi rádió. A MERA a Trans World Radio (TWR), partnerszervezete. A TWR szerte a világon több mint 140 nyelven sugározza Isten igéjét.

Broadcast Schedule
to Central Asia
CIS, Europe
Middle East
North Africa

25 March 2001 - 27 October 2001

Trans World Radio

Broadcasting the Gospel Worldwide

Célunk

A Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány (MERA) azzal a fő célkitűzéssel alakult, hogy a rádió eszközeivel elősegítse a Jézus Krisztusról szóló örömhír és a keresztyén élet- szemlélet terjesztését.

E cél érdekében feladatunknak tekintjük: a keresztyén közösségek és személyek, valamint az evangéliumra nyitott emberek segítségét társadalmi küldetésük betöltésében, az ifjúság nevelését, életszemléletének alakítását, a társadalom peremére szorultak lelki felkarolását, rendszeres tanácsadást és kapcsolattartást levelezés és találkozók szervezése útján, a határainkon túl élő magyarokkal való lelki és nyelvi közösség ápolását, kölcsönös segítő kapcsolattartást a hasonló célú hazai és külföldi szervezetekkel, különösen a bennünket szakmailag, technikailag és anyagilag támogató Trans World Radio Europa-val. A munkát és a célkitűzések megvalósulását az Alapítvány Kuratóriuma felügyeli, melynek tagja Gáncs Péter, az Evangélikus Rádiómisszió vezetője is.

Tevékenységünk

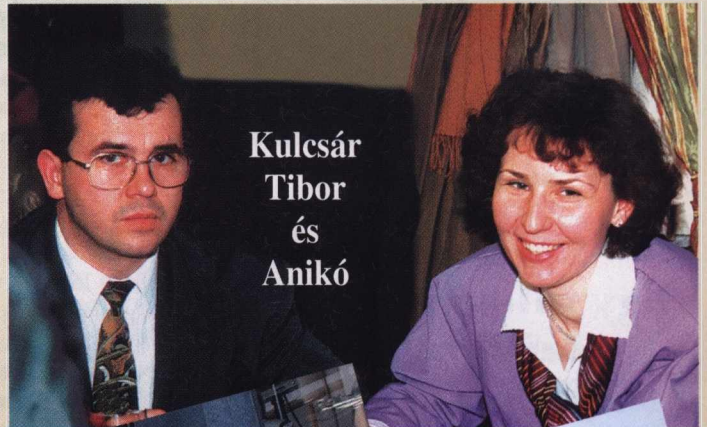
1. Magyar nyelvű rádióadások készítése, melyeket a TWR átjátszó központján keresztül sugároznak.
2. Kazettaszolgálat – a hallgatók kérésére az elhangzott adások hanganyagának megküldése.
3. Lelkigondozói, levelezői szolgálat – a hallgatókban felmerülő kérdésekre, problémákra Isten igéjének a szellemében történő tanácsadás.

Munkatársaink

A műsorokat önkéntes munkatársaink és különféle felekezeti háttérből jövő segítők készítik. Minden munkatársunkra nagy feladat hárul, hiszen a MERA megalakulása óta műsoridőnk meghatszorosodott, munkánk kiszélesedett, felelőségünk megnőtt, és óriási technikai fejlődésen mentünk keresztül.

A MERA sajátossága, hogy – a TWR-hez hasonlóan – a hallgatókkal való rendszeres kapcsolattartást is kötelességének érzi levelezés és hallgatói találkozók útján. Istennek legyen hála, hogy nemcsak műsoridőnk és feladataink, hanem hallgatóink száma is rohamosan emelkedik, és fiatalodik.

A MERA munkatársi gárdája megalakulása óta folyamatosan növekszik, de még így is igaz, hogy „*az aratnivaló sok, de a munkás kevés*”.

Kulcsár Tibor és Anikó

Neked szól!

www.mera.hu
1399 Budapest,
Postafiók 701. Letét 388.

Műsoraink

A Biblia üzenete

Végigolvastad már valaha a Bibliát?! Ha nem, hallgasd meg *dr. J. Vernon McGee* „*Thru the Bible*” című igetanulmányozó sorozatát. Különlegessége, hogy a Biblia minden könyvét részenként, versről versre magyarázza.

Magyarul nem hallható, nem olvasható hasonló nagyszámrendű alkotás, de a MERA már 1994 szeptembere óta sugározza, hétfőtől péntekig, az esti, középhullámon fogható adásainak keretében.

Reméljük, hogy hamarosan megjelenik könyvenként, kis füzetek formájában, – így még több emberhez eljuthat majd a Biblia örömhíre.

Ifjúsági programok

Hol van a határ a fiatalos, örömteli élet és az elítélendő vételkedés között? Napjainkban a fiatalok többsége sötétben tapogatózva keresi a választ. Tényleg nincs megoldás, nincs kiút?

Kiadványaink

Havi részletes műsorrend, Antenna hírlevél és egyéb kiadványok igényelhetők a MERA címén: H-1428 Budapest, Pf. 41.

Hogyan tudhatom, hogy létezik Isten?
Richard A. Bennett
A HIT TÁPLÁLÉKA
Richard A. Bennett
hogy hited megerősödjön

BÍZZATOK!

ANTENNA
A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY kiadványa
2001/június

HOGYAN TÖRJEM MEG A CSENDET?

„Menjtek, és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot. Mert nem azért jöttem, hogy az igazakat higgyen, hanem a bűnöskért.”
Máté 9:13

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI				
Az adásidők 2001. március 25-től 2001. október 27-ig érvényesek				
	Rövidhullám 31 + 41 m 9490 + 7385 kHz 10.30-10.45	ASTRA 10.906 GHz Vertikális 7.38 MHz 13.30-14.00	Középhullám 215 m 1395 kHz 20.40 - 21.15	
V	---	Lelekepítő	TINISAROK	Ifjúsági műsor
H	---	Magazin műsor	A Biblia üzenete	Evangélikáció
K	Zsidókhöz írt levél!	Lelkiposta Biblia felolvasás	A Biblia üzenete	Irodalmi műsor
SZE	Nőktől-nőknek	Zsoltárról-zsoltárra	A Biblia üzenete	Gubancok
CS	Igehirdetés	Családi műsor	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Tegnap és ma	Igesarok Női műsor	A Biblia üzenete	Áhítat
SZO	Gyermek-műsor	Gyermek-kuckó Jó hír a távolból	Gondolatok a szeretetről	Lelkiposta

Dona nobis pacem – gondolatok egy konferencia kapcsán

Gyermekéveimre emlékezve kínos pillanatok voltak azok, amikor el kellett mondanom, az én családom más. Mi ketten vagyunk, édesanyám és én. Akkoriban, még nem is olyan régen, a „csonka család” fogalma nem volt olyan megszokott. Nem szerettem arról beszélni, hogy egyedülálló szülő gyermeke vagyok.

Miért? Nos, nem a szégyen miatt, bár gyermekként valóban nem könnyű elfogadtatni a környezetünkkel, az osztálytársainkkal, hogy eltérünk az átlagtól. A mi családi a hétköznapjaink pedig nem voltak átlagosnak nevezhetőek. Láttam szinte nap, mint nap azt a kétségbeesett küzdelmet, amit édesanyám vívott azért, hogy megadhasson mindent, amire szükségem lehet anyagi és érzelmi téren egyaránt. Támazsa akartam lenni, de nem lehettem más csak egy „korához képest túl komoly”-nak mondott gyerek.

Három évvel ezelőtt meghívást kaptam *Brebovszkiné Pintér Mártától*, a *Női missziói osztály* vezetőjétől, vegyek részt az *Egyedülálló anyák és gyermekeik konferenciáján*. Nagyon örültem ennek a meghívásnak, főként pedig annak, hogy létezik egy ilyen munkaág. Érintettként igazán ismertem a problémákat és a kérdéseket, melyeket egy ilyen helyzet jelent.

Egyre több gyermek él csonka családban, s az egyedülálló szülőknek, legtöbb esetben édesanyáknak nagy szükségük van a támogatásra. Itt elsősorban nem is anyagi támogatásra gondolok, hanem egy befogadó közösségre, barátokra, lelki társakra. Hiszen sokszor a gyermekét egyedül nevelő szülő a ránehezülő rengeteg feladat miatt elszigetelődik, egyedül marad a problémáival, lelki vívódásaival. Kell egy hely, ahol bátran beszélhet gondjairól, ahol hasznos életvezetési tanácsokat kaphat, s ahol lelkileg is feltöltődhet. Ugyanakkor a gyerekeknek is jó alkalom arra, hogy találkozzanak hasonló körülmények között élő társaikkal, kiszakadjanak a megszokott környezetből.

Nagy öröm, hogy évről évre egyre többen lehetünk együtt, édesanyák és gyermekek. Szoros barátságok születtek már egy-egy ilyen

találkozás kapcsán. A résztvevők később is számon tartják egymást, kapcsolatot tartanak, úgy érzem ez is a konferencia céljai közé tartozik.

Dél előtt külön program várja a felnőtteket és a gyermekeket. Addig, amíg az édesanyák lelki útravalót kapnak a bibliatanulmányok és az előadások alkalmával, addig a gyerekek szintén tartalmas programokon vehetnek részt. Ebben az évben a „Békesség” témakört jártuk körül, erre utalt a konferencia mottója is: „*Dona nobis pacem*”.

Mivel az én területem a gyermekmunka, így ebbe nyújthatok némi bepillantást. Az első konferencia óta öt év telt el, s bizony az öt éve még kiskamaszok közül sokan ifjakká serdültek, így ettől az évtől létrehoztuk az ifjúsági csoportot. Ezen kívül még két csoportban foglalkoztunk a gyerekekkel. A komolyabb beszélgetések mellett kézműves foglalkozások és színes sportversenyek tették változatosabbá a délelőttiakat.

Az elmúlt három évben Révfülöpön tölthetjük el a hetet, így jó idő esetén nem kellett sokat törniük a fejüket a résztvevőknek, milyen elfoglaltságot válasszanak a szabad délutánokra.

A gyermekek számára külön öröm volt az a „meglepetés” program, amikor is *Levente Péter* és *Döbrentei Ildikó* érkeztek meg közénk; így indult az „Égből-pottyant” délután, mely akár reggelig is eltarthatott volna. A hét közepén áthajóztunk Balatonboglárra, szerveztünk vetélkedőt és megünnepeltük mindenki születésnapját.

A hét programja nem lehetett volna ilyen változatos és emlékezetes, ha nem kapunk támogatást a *Magyarországi Evangélikus Egyháztól* és a *Mosoly Alapítványtól*. Egy hetet töltöttünk tehát a Balaton partján, a nyár egyik legnaposabb hetét, de mégis több volt ez, mint egyszerű nyaralás. A találkozások hete volt. Találkoztunk, régi jól ismert arcokkal és újjakkal. Életutakkal és élethelyzetekkel. S hiszem, hogy találkoztunk az Istennel, aki újra megerősített egyedülállókat és minket, egyedülálló szülők gyermekeit. Megerősített abban, hogy mégsem állunk teljesen egyedül ebben a világban, támasz és segítség nélkül.

Túri Krisztina

Jézus, a dzsungel pásztora

miért dolgozott 40 fiatal a szigeten 7 nap és hét éjjel

„Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok. Legyetek józanok, vigyázatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el.” (1Pét 5,7-8)
Jézus mondja: „Én vagyok a jó pásztor: A jó pásztor életét adja a juhokért.” (Jn 10,11)

Ebben az évben a három történelmi egyház (evangélikus, katolikus, református) ifjúságai újra képviseltették magukat a szigeten. A programok jellegében erősítettük az interaktív elemeket, ahol a sátrunkat meglátogató fiatalok velünk együttműködve alakították ki a programok tartalmi részét. Ebben a keretben szerveztük például az újszerű „Püspök a földön” című beszélgetést, ahol evangélikus részről D. Szabik Imre, katolikus részről Balás Béla beszéltek és beszélgettek a fiatalokkal.

Változatlanul, rendkívüli népszerűségnek örvend az Alkotósarok és a Láthatatlan Színház. A személyes illetve csoportos beszélgetések adták a programok állandó középpontját. A találkozásra helyeztük a hangsúlyt, végső soron minden program ezért és erre épült fel.

Ebben az évben is őriztük a tavalyi jelmondatot: „Nem elszigetelődni és nem elszigetelődni jöttünk!” Újra megértettük, hogy elveszni, elvegyülni a tömegben nem egyenlő azzal, hogy keresztényekként elveszítjük önmagunkat. Vagy ha ez sokszor meg is történik, nem törvényszerű. Ha a keresztények százalékos átlagán múlna az evangélium sikere, akkor mi

például nem lennénk keresztények. Isten a legnagyobb tömegben is számon tart minket, mint lehullott hajszálainkat a szénakazalban.

Ezzel a hittel vetettük magunkat ebben az évben is a szigetszervezésbe. Találkoztunk a fiatalok között ragyogó művészekkel, társát két napja elvesztő gyógyszerrel, filozófussal és buddhista autószerelővel, a kemény drogtól a szerelem erejével már több mint egy éve megszabadult fiúval és a szerelmével, az egyháztól elfordult egyházi iskolásokkal és hajléktalannokkal.

A misszió itt végre azt jelentette, amit eredetileg is: a szabad választás lehetőségének biztosítását. Amikor valódi alternatívát kínálunk, anélkül, hogy bármit is ráerőszakolnánk az emberekre. Amikor semmit sem hallgatunk el az evangélium üzenetéből. Amikor megpróbáljuk bátran hirdetni az Isten evangéliumát, és hisszük, hogy Isten a mi kezünk által cselekedhet, szánk által szólhat az emberekhez.

Sokan nem értették, hogy mit keresünk a szigeten. Nem a szigetlakók, hanem inkább a hagyományosan egyházi kötődésű emberek közül. Sokak számára a Sziget egy dzsungel, ahol szinte lehetetlen tájékozódni, ahol az élet életveszélyes, ahol mindenki a széles úton jár. Egy enyhébb verzió szerint a szigetlakókra úgy tekintünk, mint a szegény, primitív, megmentendő dzsungel-indiánokra. „Akárhogy is, menjenek ide a jól kiképzett missziós külön erők. Fertőzésveszélyes övezet. Átlag keresztényeknek nem tanácsos ide betenniük a lábukat!” Ezt már több olyan embertől hallottam, aki komolyan is gondolta.

Mit mondana erre JÉZUS?! És mit mutatnak a mi személyes tapasztalataink? Merthogy a szigeten tényleg sokan vannak, akik szörnyű dzsungelben nőttek fel, akiknek életveszélyes dzsungel a világ. Az evangéliumtól, az Isten szeretetétől el-Szigetelő környezetben nőttek fel, állandó veszélyes övezet. Átlag keresztényeknek nem tanácsos ide betenniük a lábukat! Ezt már több olyan embertől hallottam, aki komolyan is gondolta.

elveszettekről? Hiszen a „jó” erkölcsű közvélemény szerint ők itt együtt vannak. -Az elvesztett juhok. Na de akkor meg is kellene menteni őket. És ha már az elveszetteknel tartunk, ezek szerint, ha 380.000 fiatal látogatta meg ebben az évben a szigetet, akkor – a példázat értelmében – van itt még a szigeten kívül 380.000-szer 99 igaz, jó erkölcsű bárány, akiket otthagy a pásztor, és bemegy a szigetre megkeresni az elveszetteket, kimenteni őket a Sátán karmai közül, megmenteni őket rémálmaiktól és félelmeiktől, az őket nyomorító hiányérzettől.

Mi ebben hittünk, és ezt a pásztor követve elindultunk a szigetre. Követtük a Mester lábnyomát. Bemenni a Szigetre, követni az elveszetteket kereső Mestert. Amiről pedig a Sziget után most már számat adhatok: Láttuk a lányomokat! Valóban megelőzött minket, valóban ott járt.

A jelek, a csodák Isten lábnyomai az életünkben. Arra figyelmeztetnek, hogy valaki már járt itt előttünk. Ez folyamatos tapasztalattunkká vált a Szigeten. A hozzánk betérő emberek életében előkészített helyzetek, amiben mi megszólíthattuk őket. Vagy amiben már ők szólítottak, kérdeztek meg minket! A mondatok súlya, a találkozások varázsa minket is közelebb segített a hithez. Segített látni a lényegeset, segített megszabadulni attól, ami ócska és talmi az életünkben. Nem mi voltunk itt a főszereplők, a beszélgetésekben sokszor inkább együtt tanultunk a betérőkkel. Meghallani a dzsungel Pásztorának hangját.

Megtanultuk, hogy a mi dolgunk nem feltétlenül az, hogy kirángassuk a szigetlakókat a dzsungelből és „európai”, jó keresztény egyenruhába öltöztessük őket. Hanem, hogy hitvallást tegyünk a szabadító Istenről, a Pásztorról és oroszlánvadászról. Keresni és vadászni indultunk a dzsungelbe. Jó fegyverünk a mutatójunk volt, amivel a közeledő Pásztorra igyekeztünk irányítani a keresők és keresettek figyelmét. Mi már megtapasztaltuk ezt a csodát, ezzel a felelősséggel indultunk utunkra. Hirdetni a közelgő, vagy éppen már szóló Pásztor szabadítását. Aki az oroszlánnal is szembenéz. Aki az életét adja a juhokért.

Lénárt Viktor

Miért lóg az orrod, napraforgó?

...Hiszen a nap éppen úgy felkelt ma is és rád ragyogott. Vidámabb korokban ilyenkor élénksárga szirmaid felkészülten várták az első sugarakat, hogy apró radarként átvehessék és nekünk embereknek tovább sugározhassák a fény színét és örömét. Mi történt veled, napraforgó?

Furcsa látvány lehetett, amint álltam a hegyoldalban, a napraforgó-föld szélénél és gondolatban beszélgettem velük. Egyikük sem nézett rám. Miért is nézett volna, hiszen nem én vagyok a Nap. De egyikük sem nézett a Napra sem – és ez már szomorú látvány volt.

„Mi lehet ez? Sértődöttség talán? Egy hirtelen dac-hullám söpört végig rajtatok és most mind a százezren a földet nézitek? Összebeszéltetek ellenünk? Igaz, nem értékeltük eléggé élénksárga szirmaitokat, tényleg nem fékezünk és nem állunk meg autónkkal mindig, hogy gyönyörködjük benneteket. Most itt vagyunk ugyan, de hazugság lenne tőlünk, ha azt mondanánk most is: de szépek vagytok. Szirmaitok szürkévé töpörödtek. Tudom már, mi a bajotok! Együtt éreztek a szünidőnek búcsút mondó, ébresztőórán edződő, felelések, felmérések, új közösség miatt szorongó társaitokkal, akiket szeptembertől nem: is gyerekeknek, hanem tanulóknak, diákoknak neveznek. Ugye, ez hát a bajotok? Miért is virítson a napraforgó pimasz-sárgán tovább, amikor régen becsöngették! Milyen jól esik ez az együttérzés!”

Újra végignézek görnyedt szárú növénytengeren, és most lehajlok. Kezembe veszem a sor szélén az egyik napraforgó-fejecskét. De hiszen ez nehéz! A súlyos buksit pedig nehéz lenne felemelni, hát még állandóan „fennhordani”. „Mitől nehéz a fejed, napraforgó?” A válasz a szemem előtt van: sok száz duzzadt, érett napraforgómag sorakozik zsúfoltan, de mértani rendezettségben a szirmokkal keretezett tányérban.

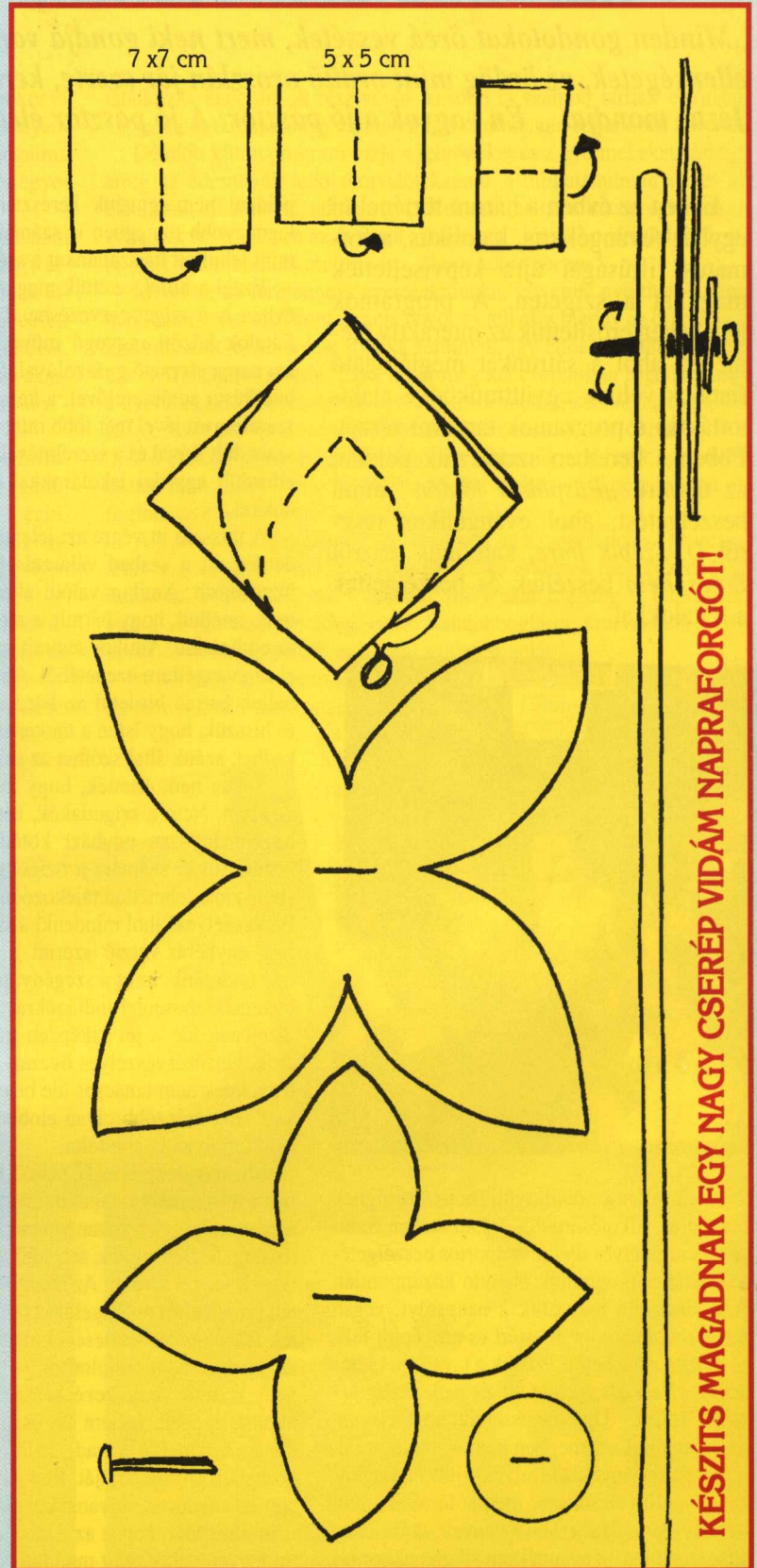
„Értelek már, növénykém! Érlelted a magokat, minden energiádat erre fordítottad, mert ezért élsz. Közben nem tudtál, már nem is akartál szirmaid kecsességével, színével, büszke tartásod megőrzésével foglalkozni. Sárgán is szép voltál, de „csak” szép. Fennhordtad az orrod, és ez egy kicsit zavart engem. Emelt fővel, büszkén és hivalkodóan néztél rám. Arra kellett gondolnom: bocsánat, hogy kevésbé karcsú és ragyogó lények is élnek a földön nálad, napraforgó. Szép voltál, de tudtad is magadról és ez egy kicsit barátságatlaná tett. Most lehajtott fejjel, érett magok százainak súlyával jobban tetszel. Nem vagy szép, de boldog vagy. Boldog és alázatos. Tanítasz engem, napraforgó:

- Lehet, hogy minél több „magot”: bibliai ígét, értékes gondolatokat fogadok be és érelek magamban, annál boldogabb leszek?
- Lehet, hogy nem minden a hibátlan külső?
- Lehet, hogy haverokat gyűjtök, de barátokat veszítek, miközben minden erőt (pénzemet) a szirmokra, a külsőre költöm?

Igen, ezt magyaráztatok ma délután nekem. Egy napraforgó sem nézett rám, de mindegyiket nagyon közel érzem magamhoz. Köszönöm az első szeptemberi leckét!”

Gyöngyi néni

KÉSZÍTS MAGADNAK EGY NAGY CSERÉP VIDÁM NAPRAFORGÓT!

IMÁDKOZZUNK!

- a nyári konferenciák magvetésének beéréséért
- a missziói felelősség ébredéséért gyülekezeteinkben
- az evangélium terjedéséért nyelvrokonaink között
- a jövevények, menekültek közötti misszióért
- egyházi iskoláink tanáraiért és tanulóíért

KÜLMISSZIÓI NAP

Pécs (Dischka Győző u. 6.)
október 21-én, vasárnap

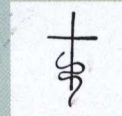
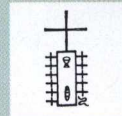
- 10.00 – istentisztelet:
Varsányi Ferenc
- 11.30 – Mi az EKME? Kik a komik?
Szentpétery Mariann előadása
- 12.30 – agapé
- 14.00 – A valláskeveredés veszélyei
a külmisszióban és itthon
Reuss András professzor előadása
- 15.00 – Befejező áhítat

SZUPPLIKÁCIÓS KÉRÉS

A zalaistváni egyházközség gyülekezeti és ifjúsági házat szeretne létrehozni a képen látható, romos állapotban visszakapott egykori iskolaépületében. Erre a célra szupplikálni (gyűjteni) szeretnénk az MM-Olvasóinak segítségével is.

Egy 33 tagú (13.200 Ft értékű) bélyegzsorozatot kínálunk fel, melyért tetszőleges értékben fogadunk el adományokat.

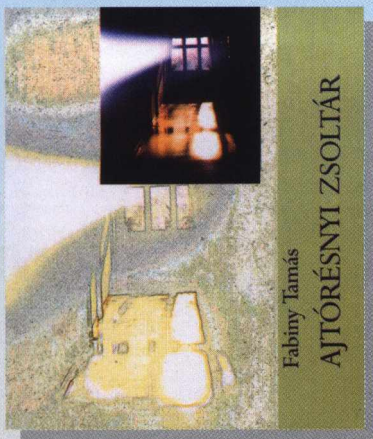

Címünk: 8932 Zalaistván, Arany János tér 2.
Telefon: 92-384-364

MEGJELENT

**Dr. Fabiny Tamás:
Ajtórésnyi zsoltár**

Fiataloknak
és mindazoknak,
akik az
Istenről szóló
beszéd
és az
Istenhez szóló
imádság
új formanyelvét
keresik.

Evangélikus Sajtóosztály, 148 oldal, 1280 Ft

MEGJELENT

az első magyar nyelvű
egyetemes missziótörténet!

**Keveházi László:
„Tegyetek tanítványa
minden népet!”**

Evangélikus Sajtóosztály,
200 oldal, 980 Ft

CONTENTS

- Editorial: „X-rayed” church – Acts 10
- Mission-history: Ágost Gottlieb Wimmer – by professor Fabiny
- Meeting with our relatives of language – by Márta Csepregi
- Mission among newcomers in Hungary – by Dorottya Nagy
- Benares – the „holy” city in India –
by the missionary couple András and Angelika Jó
- Reports from Transylvania, Upper Hungary
(Slovakia) and Voivodina
- Introduction of the Hungarian Evangelical Radio Foundation
- Jesus the „pastor of the jungle” – by Viktor Lénárt

Mikola István minisztert köszönti a házigazda, Ribár János esperes

„Pápua-show” a külmisziói szekcióban (Bálint Marci, Anikó és Zoltán)

Közös Pont a Diákszigeten

Az Izsóp-együttes a solymári ökumenikus gospel-fesztiválon

Teleházyítás Sárszentlőrincen

NYÁRI

EMLEK-
KÉPEK

